

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: I. L., státní příslušnost Ukrajina
bytem P.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 9. 2018, č. j. MV-134834-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 9. 2018, č. j. MV-134834-4/SO-2017 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 9. 2017, č. j. OAM-6725-17/DP-2017. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

II.

Žaloba

2. Podle žalobce žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Z rozhodnutí správního orgánu vyplývalo, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta z toho důvodu, že žalobce předložil padělané nebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídaly skutečnosti. Tento závěr však vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu doplněného o obecné proklamace bez náležitého navázání na případ žalobce, což v důsledku vedlo k nezákonnému rozhodnutí a zkrácení žalobce na jeho právech. Žalobce v odvolání namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí správního orgánu ve vztahu k výroku I. Správní orgány zcela nesprávně posoudily žalobcem vykonávanou výdělečnou činnost jako závislou práci a nikoli podnikání, z čehož dovodily, že žalobce neplní účel povoleného pobytu. Žalobce měl za to, že na jeho dosavadní činnost je nutné pohlížet jako na činnost podnikatelskou a nikoli jako na zaměstnání.
3. Žalobce opětovně uplatnil námitku stran jeho výsledku jako jediného prostředku dokazování v tomto řízení. Dovožovat komplexní závěry o povaze předložených dokumentů pouze z výsledku bylo dle žalobcova názoru zcela nepostačující a neodpovídalo povinnosti správního orgánu k řádnému zjištění stavu věci v nezbytném rozsahu (§ 3 správního řádu). Žalobce citoval rozhodnutí žalované č. j. MV-76243-6/SO-2016 ze dne 29. 6. 2016 a byl přesvědčen, že toto rozhodnutí se může použít i na jeho případ. Z nepochopitelných důvodů však žalovaná toto rozhodnutí nenásledovala a spokojila se s výsledkem, přestože k důvodným pochybnostem ve smyslu § 3 správního řádu přispívalo přinejmenším to, že žalobce sám uvedl, že faktury měla na starost jeho účetní. Z tohoto důvodu bylo přinejmenším vhodné (avšak mnohem spíše nezbytné) provést další šetření, což žalovaná bez náležitého odůvodnění neučinila, ani si od žalobce nevyžádala další dokumenty, což dle ní činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.
4. Skutkový stav byl dle žalobce zjištěn naprosto nedostatečně. Z odůvodnění bylo zřejmé, že prakticky jediným podkladem, ze kterého správní orgány při svém rozhodování vycházely, byl protokol o výsledku účastníka řízení ze dne 11. 7. 2017, který si správní orgán vyžádal. Správní orgán se ani nepokusil vyslechnout účetní žalobce, i přesto, že ve své výpovědi žalobce uvedl, že faktury měla na starost jeho účetní a on se tím blíže nezabýval. Podle žalobce došlo k nepřijatelnému selektivnímu hodnocení podkladů. V rámci výsledku dne 11. 7. 2017 bylo žalobci položeno několik desítek otázek, v jejichž rámci, dle svého názoru, zcela jednoznačně prokázal, že záměrně neuváděl správnímu orgánu nepravdivé údaje. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že si nepamatuje, kolik přesně dostával na účet jednotlivé měsíce, navíc faktury měla na starost jeho účetní. Argumentace

správního orgánu, že vystavení faktury za prosinec 2016 na částku 79 931 Kč bylo účelové, protože v tomto měsíci mohl žalobce pracovat jen 15 dní, zbytek měsíce byl na Ukrajině, navíc ve výpovědi žalobce uvedl, že tak vysokou částku nikdy nedostal na účet, tím pádem daná faktura neodpovídala skutečnosti, nemůže obstát. Faktury se běžně vystavují za více odvedené práce, a tudíž daná faktura nemusela odpovídat za práci za daný měsíc. Mimoto daná částka žalobci nemusela být vyplacena najednou, ale na etapy. Argumentace správního orgánu, že žalobci nemohla být vyplacena částka uvedená na faktuře v hotovosti, protože se nenacházel na území České republiky, byla lichá, neboť peníze mohly být přeci uloženy a osobně si je mohl žalobce převzít později. Správní orgány však zcela selektivně vycházely pouze z několika málo odpovědí, ze kterých dovodily, že faktury byly fiktivní a neodpovídaly skutečnosti. Dále správní orgán překročil své pravomoci porušením § 2 odst. 2 správního řádu, když tvrdil, že faktury, které předložil účastník, neodpovídají skutečnosti, a tudíž bylo daňové přiznání vytvořeno účelově. Takové závěry však může učinit pouze správce daně, tedy finanční úřad.

5. Poslední námitku pak žalobce vznesl proti úvahám správního orgánu ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, které považoval za naprosto nedostačující. Oba orgány naprosto nedostatečně odůvodnily přiměřenost dopadu daného rozhodnutí. Nemohlo obstát, pokud správní orgán provedl požadovanou úvahu jen v omezené míře a své úvahy postavil na domněnkách a nepodložených tvrzeních. Hned několik z kritérií vyjmenovaných v § 174a zákona o pobytu cizinců přitom přisvědčovalo tomu, že zamítnutí žádosti žalobce mu přinese zcela nepřiměřené dopady do soukromého, pracovního i rodinného života. Předně bylo možno z jedné strany konstatovat, že závažnost jednání žalobce, pokud by už bylo shledáno jako protiprávní, je spíše mizivá, stejně jako typově by nešlo o zavrženíhodné jednání. Žalobce reálně podniká a předložené faktury odpovídají skutečnosti, nedošlo tedy k padělání těchto dokumentů, jak se domnívaly správní orgány. Administrativní nesrovnalosti nesvědčí o závažném a nebezpečném protiprávním jednání. Žalobce navíc v současnosti pobývá na území České republiky více než 10 let, přičemž zde začínal na vrcholu své ekonomické aktivity. Není pro něj reálně možné přenést úspěšný podnik z území České republiky, aniž by jemu i společnosti vznikla závažná újma. Kromě toho zde pobývají všichni jeho kamarádi a z blízké rodiny jeho tchýně. Žalobce zde má své soukromé zázemí, ekonomické i sociální vazby, zcela se ztotožnil s českou kulturou a společností. Správní orgán především vůbec nezvážil intenzitu tvrzeného porušení práva. Žalobce na území legálně podniká. Pokud skutečně došlo k porušení zákona, škodlivost následků žalobcova jednání je zcela minimální. Žalobce dále citoval rozsudek zdejšího soudu č. j. 57 A 6/2016-81 ze dne 28. 3. 2017 a uzavřel, že správní orgán pochybil, pokud se nijak nepokusil skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zjistit z úřední povinnosti, jak bylo jeho povinností, a výslech žalobce sice provedl, ale vůbec se v něm přiměřeností nezabýval. Správní orgán dále pochybil, pokud z mandatorně posuzovaných kritérií přiměřenosti ve svém odůvodnění pouze uvedl, že většina žalobcových rodinných příslušníků žije mimo území České republiky, avšak ostatní kritéria nijak neposuzoval. Pouze se omezil na tvrzení, že přiměřenost posuzuje dle kritérií v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale že rozhodnutí nepřiměřené nebude, aniž by tento svůj závěr jakkoliv více odůvodnil.
6. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť obdobné námitky již vypořádala. Rozhodnutí bylo dle žalované vydáno v souladu s právními předpisy a konstantní správní judikaturou.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba není důvodná.
11. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že správní orgány pochybily, když nedostatečně zjistily skutkový stav, neboť se ve svých závěrech opřely toliko o výslech žalobce. Právní norma obsažená v § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, o kterou správní orgány opřely výrok o zamítnutí žádosti žalobce, zní *„dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci neudělí, jestliže předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené nedopovídají skutečnosti.“* Soud ve shodě se správními orgány má za to, že v rámci správního řízení bylo naplnění hypotézy shora citované právní normy jednoznačně prokázáno. Za situace, v níž sám žalobce popře pravdivost jím vystavených účetních dokladů (z faktur vyplývají částky, které značně převyšují reálný příjem žalobce, resp. jsou fakturovány stavební práce za období – prosinec 2016, v němž nepobýval na území ČR), není nutné provádět výslech účetní žalobce či další dokazování, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem, když vyšlo na jeho, že doklady prokazující jeho příjem, které předložil jako přílohu žádosti o prodloužení pobytu, neodpovídají skutečnosti. Žalobce se rovněž mylí, pokud v žalobě poukazuje na údajné selektivní či účelové hodnocení jeho výpovědi. Žalobci byla při výslechu poskytnuta možnost předestřít věrohodnou skutkovou verzi reality týkající se jeho podnikání a pobytu na území ČR, prvoinstanční orgán mu umožnil vyjádřit se jak k jednotlivým účetním dokladům, tak k záznamům uvedeným v jeho cestovním pasu, z nichž vyplývala jeho nepřítomnost na území a tyto případně zpochybnit, žalobce však nic takového neučinil.
12. Je nezbytné zdůraznit, že správní orgány v žádném případě nepochybily, když hodnotily obsah předložených účetních dokladů a platebního výměru za rok 2016, neboť posuzovaly otázku, která vyvstala z jejich pravomoci dané zákonem o pobytu cizinců, spočívající v posouzení, zda určitý doklad přeložený účastníkem odpovídá skutečnosti či nikoliv, jejich závěry nemají žádné dopady do oblasti daňového práva, a proto není nutné, aby se

k věci vyjadřovaly orgány finanční správy, jak požaduje žalobce.

13. Důvodnou soud neshledal ani námitku nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Prvoinstanční orgán se řádně vypořádal s rodinnou situací žalobce (viz strana 5 rozhodnutí), konstatoval, že nejbližší příbuzní žalobce se nacházejí na Ukrajině, přičemž žalobce v podaném odvolání, ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by závěry prvoinstančního orgánu zpochybnil. Z okolností zjištěných prvoinstančním orgánem nevyplývá žádný zásadní faktor, který by převážil nad zájem České republiky, aby žalobce opustil její území. Samotná skutečnost, že žalobce na území ČR vykonává ekonomickou aktivitu, nepředstavuje nic specifického, odlišujícího se od běžně posuzovaných případů, v nichž žadateli není uděleno či prodlouženo pobytové oprávnění a musí se vrátit do země svého původu. Pokud žalobce měl za to, že v jeho případě existuje určitá výjimečná okolnost, která by byla způsobila zpochybnit primární záměr správních orgánů (například nemožnost vrátit se na území Ukrajiny, zdravotní problémy apod.), bylo na něm, aby je tvrdil, k ničemu takovému však v průběhu správního řízení z jeho strany nedošlo.
14. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení

15. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. června 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu